

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/177/2020
Identifikačné číslo spisu:	2315225394
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:2315225394.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: U. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX/XX, L., právne zastúpená splnomocnencom Advokátska kancelária Borgulová & Péteriová s.r.o., Farská 4, Nitra, IČO: 46 104 020, proti žalovanému: Y. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXXX/XX, L., zastúpenému JUDr. Tiborom Sanákom, advokátom, Nám. SNP 2, Trnava, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Slovenská kancelária poisťovateľov, Bajkalská 19B, Bratislava, IČO: 36 062 235, zastúpeného JUDr. Danušou Tichou, advokátkou, Nám. M. Benku 6, Bratislava, o náhradu škody na zdraví, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 8 C 727/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 8. októbra 2019, č. k. 11 Co 138/2018-714, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom, č. k. 8 C 727/2015-606 z 29. novembra 2017, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.453,89 € a úroky z omeškania v sume 359,89 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania z liečebných nákladov a vecnej škody v sume 256,60 € zastavil (výrok II.) a rozhodol zároveň o trovách konania tak, že žalobkyňa má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v časti o zaplatenie bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia (ďalej aj ako „SSU“), náhrady liečebných nákladov a náhrady vecnej škody v celom rozsahu (výrok III.), žalovaný má voči žalobkyni právo na náhradu trov konania v časti o zaplatenie náhrady za stratu na zárobku počas trvania pracovnej neschopnosti, náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti a úrazovej renty v celom rozsahu (výrok IV.), v časti konania o zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia nemá žiadna zo strán právo na náhradu trov konania (výrok V.), S. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. V. XXXX/XX, L., má voči žalobkyni právo na náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok VI.), intervenientovi súd nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok VII.) a štát má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok VIII.).

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa

12.06.2006 s naposledy upraveným petitom žaloby domáhala, aby súd uložil žalovaným: 1/ Y. W., 2/ S. S., spoločne a nerozdielne zaplatiť jej sumu 35.482,44 € (9.792,92 € stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti, 1.815,75 € úroky z omeškania od 01.02.2005 do 28.02.2010, 2.065,37 € úroky z omeškania z jednotlivých druhov odškodnenia, 21.808,40 € ako 15-násobné zvýšenie SSU a platenia úrazovej renty vo výške 180,90 € mesačne. Žalobu odôvodnila tým, že 01.12.2003 utrpela pri dopravnej nehode ťažké zranenie vo forme dilaceračného poranenia v oblasti pravého lakťa, zlomeninu krčka vretennej kosti vpravo a zlomeninu 1. kosti predkolenia. Dopravnú nehodu zaviniť žalovaný 1/, ktorý viedol motorové vozidlo patriace žalovanému 2/. Súd prvej inštancie rozsudkom, č. k. 6 C 42/2006-277 z 25.10.2010, vo veci prvýkrát rozhodol a uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 7.883,96 €, v časti, v ktorej sa žalobkyňa domáhala zaplattenia sumy 3.668,92 € s 8 % úrokom z omeškania zo sumy 21.808,40 € od 12.06.2006 do zaplattenia konanie zastavil, a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplynulo, že súd prvej inštancie za postačujúce s prihliadnutím na všetky okolnosti týkajúce sa uplatneného nároku považoval zvýšenie SSU žalobkyne vo výške 5-násobku základného počtu bodov, t. j. vo výške 7.269,47 € a z titulu omeškania žalovaného 1/ s plnením jednotlivých uplatnených nárokov mu uložil povinnosť zaplatiť aj úrok z omeškania vo výške 614,49 €. Na odvolanie žalobkyne, žalovaného 1/ a vedľajšieho účastníka odvolací súd rozsudkom, sp. zn. 9 Co 42/2011 z 27.03.2012, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v napadnutej časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného 1/ zaplatiť žalobkyni sumu 7.883,96 € a v časti, v ktorej bola žaloba žalobkyne zamietnutá. Krajský súd v Trnave (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) sa tu stotožnil s posúdením námietky premlčania súdom prvej inštancie, takisto sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 2/, a to zamietnutím žaloby pre nedostatok jeho pasívnej legitimácie v konaní a skonštatoval primeranosť zvýšenia náhrady za SSU vo výške 5-násobku základného počtu bodov. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný 1/, na základe ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) uznesením, sp. zn. 4 Cdo 190/2013 zo dňa 28.04.2014, rozsudok krajského súdu, sp. zn. 9 Co 42/2011 z 27.03.2012, vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, č. k. 6 C 42/2006-277 z 25.10.2010, v časti o uložení povinnosti žalovanému 1/ zaplatiť žalobkyni sumu 7.883,96 € zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie. V časti napádajúcej výrok, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby dovolanie odmietol. Následne odvolací súd uznesením, č. k. 9 Co/303/2014-446 zo dňa 29.09.2015, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného 1/ zaplatiť žalobkyni sumu 7.883,96 € zrušil a v zrušenej časti mu vec vrátil na ďalšie konanie. Z doposiaľ vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalobkyni bola pri dopravnej nehode dňa 01.12.2003 spôsobená ujma na zdraví, a to zlomenina oboch kostí pravej hornej končatiny riešená operačne, poranenie vretenného nervu pravej hornej končatiny, trvalé následky úplnej neschopnosti pravej ruky a prstov a zlomenina predkolenia riešená operačne. Rozsudkom Okresného súdu Galanta, č. k. 1 T 88/04-270 zo dňa 16.03.2005, bol žalovaný 1/ za tento čin odsúdený. Z obsahu trestného spisu vyplýva, že žalobkyňa si dňa 02.03.2004 uplatnila nárok na náhradu škody voči žalovanému 1/ vo výške 2.000.000,- Sk. Prevádzateľom motorového vozidla, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda, bol žalovaný 2/ S. S.. Lekárskym posudkom zo dňa 26.04.2004 ortopéd Y. R. V. vyčíslil odškodnenie úrazu titulom bolestného na 356,25 bodov a lekársym posudkom zo dňa 07.03.2005 ortopéd Y. R. V. a Y. R. I. vyčíslili odškodnenie za SSU na 730 bodov. Intervenient žalobkyni uhradil titulom bolestného sumu 709,52 € dňa 11.09.2008, sumu vo výške 1.453,89 € titulom SSU v ten istý deň, sumu 261,37 € titulom náhrady nákladov spojených s liečením dňa 12.09.2008, sumu 1.244,14 € titulom vecnej škody dňa 22.12.2008 a dňa 03.06.2009 sumu 5.807,53 € titulom náhrady za stratu na zárobku počas práceneschopnosti. Súd, čo sa týka prevádzateľa vozidla, teda žalovaného 2/, dospeli k záveru, že jeho zodpovednosť nie je daná, nakoľko škoda bola spôsobená jeho dopravným prostriedkom, ktorý však bol použitý bez jeho vedomia a proti jeho vôli. Zamietnutie žaloby voči nemu zostalo právoplatné. V ďalšom konaní tak žalovaným bol len Y. W.. Predmetom konania po zrušujúcich rozhodnutiach dovolacieho a odvolacieho súdu zostal nárok žalobkyne voči žalovanému (pôvodne označenému ako žalovaný 1/) na zaplattenie sumy 7.883,96 €, ktorá suma pozostávala z nároku na mimoriadne zvýšenie SSU v sume 7.269,47 €, z úrokov z omeškania v sume 614,49 € (úroky z omeškania za bolestné v sume 118,03 €, SSU v sume 241,86 €, z nároku na náhradu nákladov spojených s liečením v sume 43,54 € a pri nároku na náhradu vecnej škody v sume 211,06 €). Žalovaný uviedol, že žalobkyňa vôbec nemá nárok na zaplattenie úroku

z omeškania zo základnej sumy, nakoľko všetky nároky žalobkyne sú premlčané v dôsledku námietky premlčania vznesenej žalovaným na pojednávaní dňa 08.09.2008. Pokiaľ je čiastkový nárok premlčaný, nemôže z tohto nároku vzniknúť po vznesení námietky premlčania pri jeho oneskorenom dobrovoľnom plnení zo strany intervenienta nárok pre žalobkyňu na úrok z omeškania. Ďalej žalovaný tvrdil, že žalobkyňa nepreukázala žiadne dôvody na mimoriadne zvýšenie odškodnenia za SSU, taktiež aj nároky žalobkyne na bolestné a SSU sú premlčané, nakoľko pri bolestnom nebol tento nárok v trestnom konaní uplatnený kvalifikovaným spôsobom a pri nároku za SSU mal za to, že žalobkyňa si mala možnosť nechať vypracovať znalecký posudok vzhľadom na ustálený zdravotný stav už ku dňu 11.06.2004. Žalobkyňa so súhlasom žalovaného zobrala žalobu v časti o zaplatenie sumy 254,60 €, t. j. úrokov z omeškania z liečebných nákladov a vecnej škody späť. Súd prvej inštancie v tejto časti podľa § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „CSP“) konanie zastavil. Predmetom konania tak zostal nárok žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania z bolestného vo výške 118,03 € za 759 dní omeškania (od 15.08.2006, t. j. odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému do 11.09.2008), úrokov z omeškania zo SSU v sume 241,86 € totožne za 759 dní omeškania a nárok na mimoriadne zvýšenie SSU v sume 7.269,47 € ako 5-násobok základného ohodnotenia SSU, ktoré je 730 bodov. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 420, § 444, § 100 ods. 1, § 101, § 106 ods. 1, 2, § 112, § 121 ods. 3, § 517 ods. 2, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „OZ“), § 4, § 5 ods. 2, § 6 ods. 1, 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a SSU (ďalej aj ako „vyhláška č. 32/1965 Zb.“), podľa bodu 2 ods. 12 prílohy vyhlášky č. 32/1965 Zb., podľa bodu 3 ods. 14 prílohy vyhlášky č. 32/1965 Zb., podľa § 7 ods. 1, 2, 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb., podľa § 15, § 24 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o PZP“). Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal vznesenou námietkou premlčania všetkých nárokov zo strany žalovaného, keď mal za to, že vedomosť žalobkyne o vzniku všetkých čiastkových nárokov bola u nej daná už v období od 01.12.2003 do 11.06.2004, teda najneskôr v lehote dvoch rokov pred podaním žaloby na súd, čo bolo 12.06.2006. Jednotlivé nároky na náhradu škody na zdraví sú samostatnými nárokmi, pri ktorých plynie vlastná premlčacia doba. Začiatok plynutia je stanovený okamihom, kedy sa poškodený dozvie o škode a zodpovednej osobe. Ide o tzv. subjektívnu premlčaciu lehotu, pričom objektívna premlčacia lehota sa v prípade nároku na náhradu škody na zdraví neuplatňuje. V prípade nároku na odškodnenie bolesti a SSU poškodeného sa poškodený dozvie o škode v čase, kedy možno objektívne vykonať bodové ohodnotenie bolesti a SSU a od tohto okamihu plynie subjektívna premlčacia doba. Výška bodového ohodnotenia bolestného a SSU vyplýva z lekárskeho posudku. Premlčanie súd prvej inštancie vyhodnocoval len v časti uplatneného odškodnenia bolestného a SSU, nakoľko ostatné nároky už neboli predmetom konania ani čo do príslušenstva z nich plynúceho. Žalovaný bol toho názoru, že žalobkyňou uplatnený nárok na bolestné v trestnom konaní dňa 02.03.2004 prostredníctvom jej manžela nebol uplatnený kvalifikovaným spôsobom. Súd prvej inštancie k tomuto uviedol, že lekárske posudky o bolestnom bol vypracovaný dňa 26.04.2004, teda nebyť uplatnenia nároku na náhradu škody v adhéznom konaní, by odo dňa 27.04.2004 začala žalobkyňi plynúť premlčacia doba na uplatnenie tohto nároku na súde. Z obsahu trestného spisu vyplýva, že žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu škody v trestnom konaní dňa 02.03.2004. Týmto dňom by prestala plynúť premlčacia doba, t. j. došlo by k zastaveniu/spočívaní premlčacej doby. Do plynutia subjektívnej premlčacej doby by sa teda nepočítal čas adhézneho konania, t. j. čas od 02.03.2004 (od uplatnenia náhrady škody žalobkyňou v trestnom konaní) do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku v trestnom konaní v časti výroku o škode dňa 18.04.2005, kedy spočívala premlčacia doba. Keďže nárok na náhradu škody si žalovaná uplatnila v adhéznom konaní ešte predtým, ako bol vyhotovený lekárske posudok o bolestnom, dvojročná premlčacia doba začala plynúť žalobkyňi až odo dňa nasledujúceho po právoplatnosti trestného rozsudku, t. j. 19.04.2005 a ak žalobu podala na súd dňa 12.06.2006, právo na náhradu bolestného premlčané nie je. Nárok poškodenej v adhéznom konaní bol uplatnený včas, t. j. do skončenia vyšetrovania, je z neho zrejme z akých dôvodov (bolestné) a v akej výške (2.000.000,- Sk) bol uplatnený a tiež obsahuje požiadavku, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu. Tu súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky z 24.05.2006, sp. zn. 25 Cdo 2478/2004. Vo vzťahu k námietke premlčania práva na náhradu za SSU súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa nemohla ku dňu 11.06.2004 poznať celkové dôsledky úrazu, ktorý utrpela dňa 01.12.2003 a zdravotný

stav žalobkyne po dopravnej nehode bol ustálený až dňa 07.03.2005. Žaloba bola na súd podaná dňa 12.06.2006, teda právo žalobkyne na náhradu za SSU premlčané nie je. Keďže súd prvej inštancie vyhodnotil, že právo žalobkyne na náhradu bolestného, a ani právo na náhradu za SSU nie sú premlčané, zaoberal sa v ďalšom ich príslušenstvom, t. j. úrokmi z omeškania. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného, že žalovaný sa nedostal do omeškania, keďže oneskorené vyplatenie nárokov si zavinila samotná žalobkyňa, ktorá sa až na základe ich podnetu obrátila na Slovenskú kanceláriu poisťovateľov, a to z dôvodu, že povinnosť zaplatiť nároky poškodeného v súvislosti s poškodením zdravia má žalovaný. V prípade spôsobenia škody nepoisteným motorovým vozidlom vzniká poškodenému právo na náhradu škody proti poistnému garančnému fondu, teda v takomto prípade poškodený môže požadovať náhradu škody od poistného garančného fondu, ktorý spravuje Slovenská kancelária poisťovateľov, v rovnakom rozsahu ako od poisťovateľa. Toto právo môže poškodený uplatniť za rovnakých podmienok, ako keby uplatnil priamy nárok proti poisťovateľovi. V zásade podľa § 823 OZ nemá poškodený priamy nárok na plnenie voči poisťovni. Avšak § 15 zákona o PZP ustanovuje, že poškodený má bezvýnimčný priamy nárok na náhradu škody proti zodpovednostnému poisťovateľovi. Priamy nárok poškodeného znamená, že ak mu bola spôsobená škoda prevádzkou motorového vozidla, môže si vybrať, či nárok na náhradu škody uplatní voči škodcovi (poistenému) alebo proti poisťovateľovi, alebo voči obom naraz. Z obsahu spisu vyplýva, že samotný žalovaný uviedol sprvu žalobkyni nesprávne informácie, že vozidlo bolo povinne zmluvne poistené v poisťovni Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. V prípade, že si poškodený nárok na náhradu škody uplatní na súde len proti poistenému, poistený je povinný bez zbytočného odkladu o tejto skutočnosti informovať poisťovateľa. V konečnom dôsledku má povinnosť zaplatiť škodu subjekt, ktorý za ňu zodpovedá, t. j. žalovaný a všetky plnenia poskytnuté žalobkyni Slovenskou kanceláriou poisťovateľov bude táto regresne vymáhať od škodcu. Samotná zodpovednosť žalovaného za omeškanie má objektívnu povahu. Omeškanie dlžníka nastane aj v prípadoch nevedomej nedbanlivosti, a tejto zodpovednosti sa nemôže zbaviť poukazom na to, že omeškanie nezavinil. Aj v prípade, keď súd zaviazal žalovaného na náhradu škody, treba podľa ustanovenia § 563 OZ vychádzať z toho, že škodca je povinný škodu nahradiť prvý deň po tom, čo ho veriteľ o splnenie požiadal. Ak nedošlo požiadanie dlžníkovi už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu. Dňom splatnosti pohľadávky uplatnenej v žalobe nebude deň nasledujúci po podaní žaloby na súde, ale deň po doručení tejto žaloby žalovanému, čo je v danej veci dňa 15.08.2006. Povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania trvá až do zániku pohľadávky splnením. Súd tu poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 31.03.2003, sp. zn. 25 Cdo 649/2001, podľa ktorého okolnosť, že za účastníka dopravnej nehody zodpovedného za škodu je povinná plniť jeho poisťovňa zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, nevyklučuje povinnosť škodcu platiť úroky z omeškania. Z vyššie uvedeného vyplynulo, že v časti uplatneného a predchádzajúcim prvoinštančným rozsudkom priznaného nároku žalobkyne na úroky z omeškania z bolestného a z náhrady za SSU, bol tento dôvodný. Súd prvej inštancie preto zaviazal žalovaného na zaplatenie úrokov z omeškania z bolestného v sume 118,03 € a úrokov z omeškania zo SSU v sume 241,86 €, čo je spolu suma 359,89 €. Vo vzťahu k nároku na mimoriadne zvýšenie odškodnenia SSU v sume 7.269,47 € ako päťnásobok základného ohodnotenia SSU súd prvej inštancie dospel k záveru, že lekárske posudkom zo dňa 07.03.2005 lekár priznal za SSU 730 bodov. V zmysle tohto lekárskeho posudku teda mala žalobkyňa nárok na zaplatenie sumy 43.800,- Sk pri výške bodu 60,- Sk, čo je po prepočte 1.453,89 €. Žalobkyňa skončila Strednú priemyselnú školu odevnú v Trenčíne, pred úrazom dlhšiu dobu nepracovala. V čase vzniku škody na zdraví mala 41 rokov, zamestnala sa dňa 24.11.2003 ako pomocná pracovná sila u U. L.Q. na dobu určitú do 30.06.2004, pričom nepracovala v odbore, ktorý vyštudovala. V súvislosti s dopravnou nehodou bola žalobkyňa uznaná invalidnou dôchodkyňou s mierou poklesu vykonávať zárobkovú činnosť o 50 %. Podstúpila viacero operácií ohľadne jej neplodnosti, avšak bezúspešne, preto si v roku 1994 adoptovali s manželom dcéru narodenú 29.06.1993, s ktorou bola žalobkyňa na materskej dovolenke a osobnú starostlivosť jej poskytovala až do prvých rokov povinnej školskej dochádzky, popritom pracovala len brigádnicke. Poškodenie zdravia následkom úrazu u žalobkyne je na dominantnej pravej ruke, nevie s ňou robiť prakticky nič. Zo zamestnania dosahuje príjem 250 € mesačne, okrem toho poberá invalidný dôchodok v sume 90,90 € mesačne. Žalobkyňa tvrdila, že trpí neustálymi bolesťami, má z toho aj psychické traumy. Tieto tvrdenia žalovaný ani nerozporoval, preto ich súd prvej inštancie považoval za nesporné. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že má obmedzenia v bežnom živote, aj pri

vykonávaní hygieny, príprave stravy a samotnom stravovaní. Úplne stratila možnosť šoférovať, bicyklovať sa, má obmedzenie pri tancovaní, pri návšteve kultúrnych a iných športových podujatí vzhľadom na pretrvávajúce bolesti. Ďalšie obmedzenia má aj v rodinnom živote, má obmedzenú možnosť postarať sa o svoje maloleté dieťa. Toto obmedzenie negatívne vplývalo aj na jej manželský život, kedy sa znížil príjem, obmedzili sa voľnočasové aktivity rodiny, zvýšila sa nutnosť starostlivosti manžela o domácnosť. Po strate manžela má obmedzené možnosti nájsť nového životného partnera. Porovnaním aktivít žalobkyne pred vznikom škody a po ňom súd prvej inštancie teda nezistil žiadne mimoriadne predpoklady, ktoré by mala žalobkyňa pre uplatnenie v živote a spoločnosti a ktoré by boli v dôsledku utrpenej škody na zdraví obmedzené, resp. stratené. Ustanovenie § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. síce pripúšťa, aby súd odškodnenie primerane zvýšil, a to i nad stanovené najvyššie výmery odškodnenia, ale len v celkom výnimočných prípadoch hodných mimoriadneho zreteľa. Priznanie takéhoto odškodnenia samotného teda prichádza do úvahy len v prípadoch, kedy sú objektívne obmedzené alebo stratené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti. Ďalšie primerané zvýšenie podľa ustanovenia § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb. preto predpokladá už existenciu skutočností umožňujúcich záver, že obmedzenie poškodeného nemožno vyjadriť len základným odškodnením. Postup podľa ustanovenia § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. prichádza do úvahy skutočne len výnimočne a v prípadoch hodných mimoriadneho zreteľa, kedy športové, kultúrne, či iné zapojenie poškodeného pred úrazom bolo celkom mimoriadne a na vysokej úrovni. Súd prvej inštancie mal za to, že škodovou udalosťou neboli zúžené možnosti uplatnenia sa žalobkyne v živote a spoločnosti v mimoriadnom rozsahu s ohľadom na jej aktivity a predpoklady pred vznikom úrazu, teda podmienky na mimoriadne zvýšenie odškodnenia SSU v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky tu dané neboli. Na druhej strane však mal súd prvej inštancie za to, že takmer úplná bezvládnosť dominantnej pravej ruky je závažným obmedzením v živote každého človeka, a zistený rozsah obmedzení žalobkyne v živote nezohľadňuje dostatočne základná náhrada za SSU, ktorá jej bola priznaná v sume 1.453,89 €, a to aj s poukazom na následné lekárske správy, z ktorých vyplynulo, že nepochybne ide o neodstrániteľný následok a stav žalobkyne má dokonca zhoršujúcu sa tendenciu, čo dokumentuje aj posledný posudok o invalidite, v zmysle ktorého je žalobkyňa v súčasnosti invalidná s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 75 %. Súd prvej inštancie mal za to, že bolo namieste primerané zvýšenie základnej náhrady za SSU podľa ustanovenia § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb. na dvojnásobok, t. j. na sumu 2.097,78 €. Keďže základné bodové ohodnotenie v sume 1.453,89 € už bolo žalobkyni intervenientom uhradené, súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie zvýšenia, t. j. sumy 1.453,89 €. Táto náhrada vystihovala nepriaznivé dôsledky pre životné úkony žalobkyne ako poškodenej pre uspokojovanie i plnenie jej životných a spoločenských potrieb a úloh, ktoré jej vznikli v dôsledku úrazu. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovení § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1 CSP a vychádzal z toho, že jednotlivé zložky práva na náhradu škody na zdraví sú samostatné čiastkové nároky, pričom s ich samostatnosťou je treba počítat aj pri rozhodovaní o trovách konania. Pokiaľ išlo o nároky žalobkyne na náhradu škody bolestného, SSU, náhradu liečebných nákladov a náhradu vecnej škody, v týchto častiach bola žaloba vzatá späť z dôvodu úhrady dlžnej sumy intervenientom po začatí konania. Zo spisu bolo zrejmé, že žalobkyňa zobrala žalobu späť ako reakciu na správanie žalovaného, a teda trovy žalobkyne v týchto častiach znášal žalovaný. Kto zaviniel čiastočné zastavenie konania, mal ohľadom tejto časti žaloby neúspech a úspech sa tak z hľadiska posudzovania náhrady trov konania pričíta opačnej strane sporu. Skutočnosti namietané žalovaným v priebehu konania, že intervenient plnil aj premlčané a nepreukázané nároky, môže uplatniť v spore, v ktorom bude intervenient takto poskytnuté plnenia od žalovaného regresne vymáhať, ale v tomto konaní nemajú relevanciu. V časti konania o nárokoch žalobkyne na náhradu za stratu na zárobku počas trvania pracovnej neschopnosti a po skončení pracovnej neschopnosti a na úrazovú rentu žalobkyňa nemala úspech, keďže žaloba bola v týchto častiach právoplatne zamietnutá. Pokiaľ ide o náhradu trov konania intervenienta, od úspechu strany sa odvodzuje aj právo na náhradu trov konania intervenienta. Súd prvej inštancie však v danom prípade z obsahu spisu zistil, že intervenient si v priebehu konania žiadne trovy neuplatnil a ani mu nevznikli, preto mu náhradu trov konania nepriznal. V časti, v ktorej žiadala žalobkyňa mimoriadne zvýšenie SSU jej bolo zrušeným rozsudkom priznané 5-násobné zvýšenie SSU, t. j. suma 7.269,47 €, a táto zostala predmetom konania. Súdom prvej inštancie jej bolo priznané len dvojnásobné zvýšenie, z týchto dôvodov mal súd za to, že v tejto časti konania nemala žiadna zo strán úspech, a preto žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal. Keďže v konaní pôvodne vystupoval na

strane žalovaného ako žalovaný 2/ S. S., voči ktorému bola žaloba zamietnutá, pričom o jeho trovách konania nebolo doposiaľ rozhodnuté, súd prvej inštancie rozhodol aj o týchto trovách tak, že mal vo veci plný úspech, teda mu patrí právo na náhradu trov konania v celom rozsahu. Znalčka si za podanie odborného vyjadrenia uplatnila sumu vo výške 238,92 € a súd prvej inštancie jej priznal znalečné vo výške 225,64 €. Štátu v konaní vznikol nárok na náhradu trov, ktoré v konaní platil, keďže súd prvej inštancie mal za to, že právo žalobkyne na náhradu za SSU premlčané nebolo, práve za účelom rozhodnutia o tejto námietke premlčania bolo podané odborné vyjadrenie, súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na náhradu týchto trov štátu. Súd prvej inštancie sa tu zaoberal aj možnosťou aplikácie ustanovenia § 257 CSP, teda či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. V prejednávanej veci súd prvej inštancie nevzhliadol také dôvody hodné osobitného zreteľa, ku ktorým by bolo potrebné výnimočne prihliadnuť. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa v priebehu konania viackrát a neprehľadne menila žalobný petit, pri plnení jej nárokov zo strany intervenienta neposkytla potrebnú, a pokiaľ ide o mimoriadne zvýšenie odškodnenia za SSU, nebola žaloba podaná dôvodne. Po zohľadnení všetkých týchto okolností súd prvej inštancie nezistil žiadny dôvod pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanému v tých častiach, v ktorých úspech mal. Súd prvej inštancie bol zároveň názoru, že rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP by mohlo v značnej miere zasiahnuť do majetkových pomerov žalovaného, ktorý by si musel trovy svojho konania znášať sám aj napriek úspechu v spore, čím by mohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie.

2. Krajský súd rozsudkom z 8. októbra 2019, sp. zn. 11 Co 138/2018, podľa § 388 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti o zaplatení sumy 1.453,89 € zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 7.269,45 € a v časti zaplatenia úrokov z omeškania v sume 359,89 € rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, čím bolo rozhodnuté o celom nároku žalobkyne. O nároku strán sporu a intervenienta na náhradu trov tohto (prvoinštančného i odvolacieho) konania, o ktorých súd prvej inštancie rozhodol vo výrokoch III., IV., V. a VII., odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 2 CSP za použitia ustanovení § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňa, žalovaný a intervenient nemajú na ich náhradu právo, keďže obe strany mali vo veci úspech iba čiastočný. V časti mimoriadneho zvýšenia SSU o zaplatenie 21.808,40 € sa za plne úspešnú považuje žalobkyňa, keďže výška plnenia bola závislá od úvahy súdu (uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 5 M Cdo 7/2010). V ostatných nárokoch o zaplatenie 13.674,04 € bol zase takmer plne úspešný žalovaný, keďže mu bola uložená povinnosť zaplatiť z tejto sumy iba 359,89 € a zvyšok bol v časti zamietnutý a v časti bolo konanie zastavené zavinením žalobkyne. Súd prvej inštancie vo výroku VI. rozhodol o nároku na náhradu trov konania pôvodne žalovaného 2/ S. S.. O trovách tohto žalovaného však už bolo rozhodnuté, a to uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 13. januára 2016, č. k. 8 C 727/2015-460. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v tomto výroku, keďže ide o prekážku veci rozhodnutej podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP, zrušil.

3. Žalovaný podal proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že vo výroku I. zamietne žalobu žalobkyne na zaplatenie sumy 7.269,45 €, a zároveň zamietne nárok žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania v sume 359,89 €. Ďalej žiadal výrok II. a V. napadnutého rozsudku zmeniť tak, že žalovaný má právo voči žalobkyni na náhradu trov konania. V časti konania o zvýšení odškodnenia za SSU a v časti mimoriadneho zvýšenia odškodnenia za SSU tiež žiadal zmeniť výroky III. a VIII. napadnutého rozsudku tak, že štát nemá voči žalovanému právo na náhradu trov konania, a že súd odkladá vykonateľnosť napadnutého rozsudku.

Z obsahu dovolania žalovaného vyplynulo, že tento zrejme namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ktoré podľa žalovaného (dovolateľa) nedalo odpoveď na ním uvádzané a podľa jeho názoru dôležité skutočnosti, majúce vplyv zrejme na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu.

Vo vzťahu k priznaniu úrokov z omeškania pre žalobkyňu žalovaný namieta, že nebol vlastníkom predmetného motorového vozidla, a preto mu nevznikla povinnosť predmetné motorové vozidlo poistiť a pripustil, že mohol žalobkyni tlmočiť informáciu, že vozidlo malo byť poistené v poisťovni Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. Podľa jeho názoru nemôže zodpovedať za to, kedy sa žalobkyňa obrátila na

Slovenskú kanceláriu poisťovateľov, a ako dlho trvalo vypracovanie nárokov žalobkyne u poverenej poisťovne, ako ani za rozsah priznanej náhrady škody a súčinnosť, ktorú mala žalobkyňa poskytnúť poverenej poisťovni, pričom ani odvolací, a ani súd prvej inštancie sa týmito námietkami dôsledne nezaoberali. Podľa jeho názoru on omeškanie nijakým spôsobom nezavinil, ale si ho svojou neznalosťou spôsobila žalobkyňa.

Vo vzťahu k zvýšeniu odškodnenia za SSU podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. uviedol, že zvýšenie odškodnenia za SSU na päťnásobok predstavuje podľa jeho názoru hrubé porušenie zákona, nakoľko odvolací súd neuviedol, aké činnosti vykonávala žalobkyňa pred úrazom, a ktoré z týchto činností, ktoré vykonávala pred úrazom, po úraze vykonávať už nemôže. V tomto smere odkázal na judikatúru najvyššieho súdu a uviedol rozhodnutie sp. zn. 5 Cdo 49/2012 z 28.11.2013. Podľa jeho názoru v konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že žalobkyňa skončila strednú odevnú školu a pred úrazom dlhšie nepracovala, a že v čase vzniku škody mala 41 rokov a nepracovala v odbore, ktorý vyštudovala. Pred nehodou nevykonávala žiadne mimoriadne aktivity a mala len bežné záujmy, a preto postup podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. neprichádzal do úvahy. Podľa žalovaného (dovolateľa) odvolací súd nezdôvodnil riadne svoje rozhodnutie na použitie § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb., a preto ho považuje za nepresvedčivé a nedostatočne odôvodnené, ktoré sa navyiac odklonilo od platnej judikatúry. Preto považuje rozsudok odvolacieho súdu za svojvoľný.

Podľa žalovaného taktiež neboli dané dôvody ani na dvojnásobné zvýšenie náhrady škody za SSU podľa § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb. Súd prvej inštancie pochybil, pričom zopakoval, že žalobkyňa je jednoduchá žena, ktorá pred úrazom nepracovala, nebola spoločensky angažovaná, nebola aktívna športovkyňa, nezvyšovala si svoje vzdelanie, a preto neboli naplnené dôvody ani na dvojnásobné zvýšenie náhrady škody za SSU.

Namietal odborné vyjadrenie znalkyne Y. A. L., T., ktoré bolo vykonané podľa zákona č. 437/2004 Z. z., hoci úraz sa stal dňa 01.12.2003, teda za účinnosti vyhlášky č. 32/1965 Zb., a preto je toto odborné vyjadrenie nepoužiteľné v konaní. Podľa názoru žalovaného malo byť žalobkyni priznané odškodné vo výške základného odškodnenia, teda v sume 1.453,89 €.

Záverom žalovaný poukázal na predchádzajúce rozhodnutie najvyššieho súdu v danej veci, č. k. 4 Cdo 190/2013 z 28.04.2014, ktorým zrušil pôvodný rozsudok krajského súdu z 27.03.2012, ktorým tento potvrdil rozsudok okresného súdu priznať žalobkyni náhradu škody za SSU vo výške päťnásobku základného odškodnenia za SSU, t. j. sumu 7.883,96 €. Podľa jeho názoru nároky na náhradu škody za SSU podľa § 6 ods. 2 a podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. sú dva odlišné nároky, ktoré musia byť žalované samostatne.

4. Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovaného nevyjadrila, napriek tomu, že jej bolo dovolanie doručené dňa 06.04.2020.

5. Intervenient na strane žalovaného sa vyjadril k podanému dovolaniu žalovaného tak, že splnil nároky žalobkyne z napadnutého rozhodnutia krajského súdu, nakoľko sa stotožnil so závermi krajského súdu.

6. K podaniu intervenienta sa vyjadril žalovaný tak, že považoval splnenie nárokov žalobkyne z jeho strany za predčasné a nad rámec jeho povinností a doplnil, že sa pridrižiava podaného dovolania.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej

alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Žalovaný vyvodzujúc svoje dovolanie z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal odôvodnenie, nepreskúmateľnosť a nedostatočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

15. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

16. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26., 5 Cdo 57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

17. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

19. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vysporiadalo so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd pri odôvodňovaní napádaného rozsudku pomerne dôkladne, zrozumiteľne, a tiež objektívne presvedčivo a uspokojivo v súlade s ustanovením § 387 ods. 3 CSP zaujal stanoviská k všetkým relevantným odvolacím námietkam dovolateľa. V napadnutom rozsudku pomerne obsiahlo a vecne a právne správne rozhodol o nároku žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania z bolestného vo výške 118,03 € a úrokov z omeškania zo SSU v sume 241,86 €, ako aj o nároku na mimoriadne zvýšenie SSU v sume 7.269,47 € ako päťnásobku základného ohodnotenia SSU, a to aj s ohľadom na dovolateľom označenú judikatúru, resp. objasnenia preferencie rozhodnutia uvádzaného oboma nižšími súdmi. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Takisto samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

20. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

21. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplyva.

22. Žalovaný prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, t. j., odvolací súd sa pri riešení právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

23. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

24. Dovolací súd zdôrazňuje, že všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú žalovaným v dovolaní označené, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Ako už bolo vyššie naznačené, § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

25. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí rozhodnutia, v ktorých bola konkrétna právna otázka dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštalácie a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. BECK, str.1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

26. Dôvodom pre odmietnutie dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP je skutočnosť, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 tohto právneho predpisu. Dovolateľ zastúpený advokátom totiž označil za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Okrem toho žalovaný v dovolaní vo vzťahu k tvrdenému odklonu od rozhodovania dovolacieho súdu označil len rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 49/2012 z 28.11.2013, avšak bez toho, aby položil konkrétnu otázku vymedzujúcu v čom sa odvolací súd odchyľil od doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri mimoriadnom zvýšení náhrady za bolesť a SSU postupom podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb., ktorú mal zrejme žalovaný na mysli (neprimerane vysoká náhrada vo výške päťnásobku základného odškodnenia). Teda, že žalobkyni nemalo byť priznané mimoriadne zvýšenie náhrady za SSU podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb.

27. Dovolací súd zdôrazňuje, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu môže dovolací súd zasahovať do úvahy súdov o tom, či výška odškodnenia za bolesť a SSU bola stanovená v súlade s ustanovením § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. iba v tom prípade, ak by bola porušená zásada primeranosti tohto odškodnenia. Preskúmaním veci však takéto porušenie zásady primeranosti odškodnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. dovolací súd nezistil. Podľa názoru dovolacieho súdu odvolací súd správne zhodnotil intenzitu SSU žalobkyne vzhľadom na jej spoločenské uplatnenie a na kvalitu jej spoločenského a iného života v čase pred a po poškodení zdravia a na obmedzenia v ďalšom živote.

28. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dospel k záveru, že dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nebol daný, nakoľko k žiadnemu odklonu od doterajšej rozhodovacej praxe zo

strany odvolacieho súdu nedošlo.

29. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

30. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalobkyne v dovolacom konaní, ktorej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.